

Arrest

nr. 205 409 van 18 juni 2018
in de zaak X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 29 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 juli 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van een verlenging van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister en van de beslissing van 13 juli 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 mei 2014 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 juni 2014 wordt voormelde aanvraag ontvankelijk verklaard en op 20 juni 2014 wordt verzoeker gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar.

Op 13 juli 2015 wordt de verlenging van het verblijfsrecht geweigerd. Deze beslissing wordt op 1 september 2015 ter kennis gebracht aan verzoeker en betreft de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“NAAM:

MD, S. K. (R.R.: ...)

nationaliteit: Bangladesh

geboren te Chandpur op (...) 1981

adres: (...) ANTWERPEN

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 26.06.2015 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, deel ik u mee dat, overeenkomstig artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) en art. 13 §3,2° van de wet van 15 december 1980, aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkene een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten heeft ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 15.05.2014. Dat dit verzoek door onze diensten op 20.06.2014 gegrond werd verklaard waarna betrokkene in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig van 15.07.2014 tot 03.07.2015, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden(en) :

De aangehaalde medische elementen werden niet langer weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies d.d. 09.07.2015 onder gesloten omslag in bijlage).

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkene dient door uw diensten te worden ingehouden.”

Op 13 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht aan verzoeker op 1 september 2015. Dit betreft de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer

Naam + voornaam: MD, S. K.

geboortedatum: (...) 1981

geboorteplaats: Chandpur

nationaliteit: Bangladesh

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 26.06.2015 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 13.07.2015.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“III De Middelen

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie meent dat het verblijf van verzoeker in toepassing van art 9ter van de vreemdelingenwet niet verlengd kan worden.

Redenen:

(...)

Verzoeker gaat niet akkoord met de bestreden beslissingen en wenst de volgende bemerkingen te maken.

Eerste Middel: Schending van de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat verwerende partij geen wettelijke basis heeft om de aanvraag van verzoeker te weigeren.

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van de wet van 15.12.1980 (hierna: Vreemdelingenwet).

Dat de bestreden beslissing niet vermeld op basis van welk wetsartikel het BIVR van verzoeker niet verlengd mag worden.

Dat verwerende partij de ratio legis van art 9ter van de vreemdelingenwet dient te respecteren!

Ook uit de bestreden beslissing is niet duidelijk op basis waarvan verwerende partij de aanvraag van verzoeker weigert.

Zo wordt er geen melding gemaakt van een wetsartikel of enige wettige basis waarop verwerende partij de aanvraag van verzoeker weigert.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen.

Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.(RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn.

De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr.175.719; RvS 24 september 2008 186.486).

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is, aangezien men geen wettelijke basis vermeld om de aanvraag van verzoeker te weigeren.

Vervolgens wenst verzoeker op te merken dat het advies van de arts-attaché waarnaar verwerende partij verwijst, onaanvaardbaar is.

De arts-attaché maakt de volgende opmerking in het medisch advies: “ Een behandeling duurt normaal 6 maanden en is dus al een tijd achter de rug.”

Hoe komt de arts-attaché tot deze conclusie? Op basis waarvan veronderstelt men dat verzoeker genezen zou zijn?!

Dat dit bovendien in strijd is met het administratief dossier van verzoeker!

De arts-attaché vermeldt zelf dat het medisch attest dd. 25.06.2015 vermeldt dat verzoeker lijdt aan TBC! Dat de behandeling bijgevolg geenszins ‘een tijd achter de rug is’.

Integendeel zelfs! De arts-attaché erkent dat er zich in het administratief dossier een medisch attest bevindt waarin duidelijk gesteld wordt dat verzoeker nog lijdt aan TBC!

Dat het flagrant onzorgvuldig en onaanvaardbaar is van de arts-attaché om deze informatie gewoon terzijde te schuiven! De bestreden beslissing dient vernietigd te worden!

Verwerende partij dient een grondig, zorgvuldig en individueel onderzoek uit te voeren naar het dossier van verzoeker!

Het feit dat men zonder enig onderzoek stelt dat de aandoening van verzoeker definitief verholpen zou zijn, vormt een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat men bovendien eveneens het gelijkheidsbeginsel schendt door geen bijkomende informatie op te vragen aangaande de aandoeningen van verzoeker.

Verzoeker voegt een attest waarbij bevestigd wordt dat hij nog aan TBC lijdt. Hij kan bijgevolg geenszins akkoord gaan met de stelling van verwerende partij!

In andere dossiers krijgt men immers wel het verzoek om bijkomende stukken te voegen. (zie stuk 3)

Ondermeer daardoor kan verzoeker zich niet akkoord verklaren met het advies van de arts-attaché die ondermeer het volgende stelt: "De aangehaalde maagpijn betreft een banale klacht." en "Eveneens banaal zijn de hemorroiden..."

Het is onbegrijpelijk hoe DVZ tot deze conclusie komt! De arts-attaché erkent de aandoening van verzoeker, doch weigert er voldoende rekening mee te houden of zelfs maar enig onderzoek te verrichten.

De stelling dat de aandoeningen van verzoeker "banaal" zouden zijn, is wel héél kort door de bocht en totaal onaanvaardbaar!

Het feit dat DVZ nagelaten heeft om bijkomende informatie op te vragen, getuigt van een onzorgvuldigheid en gebrek aan motivatie om een zo correct mogelijk beeld van de aandoening van verzoeker te bekomen!

De willekeur om dossiers voornamelijk onzorgvuldig en met gebrek aan het nodige onderzoek te behandelen maakt een flagrante schending uit van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is!

Dat uit het advies van de arts-attaché duidelijk blijkt dat deze genomen is om een negatieve beslissing te bekomen en NIET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoeker te beoordelen.

Dat een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bovendien eveneens blijkt uit het feit dat verzoeker nooit gehoord is geweest, alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan verzoeker opgelegde bevel een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als 'de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde tijd wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering.'

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 13, §3, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten.

Dat de bestreden beslissing bovendien geen enkele afweging maakt mbt tot de gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt voor de fysieke integriteit van verzoeker.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is en in strijd met internationale regelgeving!

Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker op meer dan een geringe wijze in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten het gevolg is van de beslissing tot weigering van verlenging van zijn BIVR.

De bestreden beslissing is dan ook onmiskienbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Dat in casu blijkt dat aan beide voorwaarden is voldaan. Bijgevolg is de hoorplicht van toepassing. Verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten.

Dat verwerende partij verzoeker vooraf in kennis diende te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans diende te hebben om hierop te reageren.

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!"

2.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Tweede middel: Schending van art 3 EVRM

Indien verzoeker terug naar zijn land van herkomst dient te keren, zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Verwerende partij heeft nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en levert zonder grondig onderzoek een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren.

Bovendien wordt dit versterkt door het feit dat verzoeker ernstig ziek is. Hij diende een regularisatieaanvraag in op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er enig onderzoek is verricht naar de mogelijkheid tot behandeling in Bangladesh.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dit wordt bovendien keer op keer bevestigd door uw Raad.

Arrest 92 397 van 29 november 2012 van uw Raad stelt:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in die zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert."

Ook arrest nr. 108 524/II van uw Raad maakt diezelfde overweging:

"Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.'

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker in gevaar is, indien hij dient terug te keren naar Bangladesh.

Dat DVZ het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. 1

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

"The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the

event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.)

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

1 A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., 53-54; VAN GERVEN, W., l.c., 964.

“Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.”

Dat dit in casu het geval is en dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden.

Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissingen dan ook dienen vernietigd en geschorst te worden.”

2.3 In een middel gericht ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker het volgende aan:

“V. DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot verlenging.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgend bevel dient vernietigd te worden

Dit werd nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad:

‘Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.’

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde aanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot verlenging en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten –enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Ook arrest nr. 123 355 van 29.04.2014 van uw Raad is zeer duidelijk: “Een en ander blijkt overigens ook uit een samenleving van de beide bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum, de eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché (P.F.), der tweede bestreden beslissing wordt vervolgens andermaal genomen en ondertekend door diezelfde attaché (P.F.). Daarenboven werden beide bestreden beslissingen op precies dezelfde dag genomen nadat een antwoord op de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet drie een half jaar op zich liet wachten. Zij is dus genomen naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing en wordt bijgevolg mede uit het rechtsverkeer genomen.”

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten mocht ontvangen, zonder dat verwerende partij enig onderzoek verricht naar de situatie in het land van herkomst. Dat dit flagrant onzorgvuldig is en de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

Dat de weigering tot verlenging dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot verlenging.

Dat het bevel om deze redenen dan ook vernietigd en geschorst dient te worden.”

2.4 Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

Verzoeker meent dat in de eerste bestreden beslissing geen wettelijke basis wordt vermeld met toepassing waarvan zijn aanvraag wordt geweigerd. Hij verwijst naar de vreemdelingenwet en naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, in de bestreden beslissingen duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. Er wordt in de eerste bestreden beslissing wel degelijk verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, meer bepaald artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 en artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet. Vervolgens wordt gesteld dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is. Het blijkt niet langer dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen, werd samen met deze beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht en de inhoud ervan dient derhalve te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing.

In de tweede bestreden beslissing wordt onder verwijzing naar artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet gesteld dat verzoeker niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden en meer bepaald dat de aanvraag die op 26 juni 2015 werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, geweigerd werd op 13 juli 2015.

De motiveringen laten verzoeker toe zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Een schending van de formele motiveringsplicht of van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de

bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Verzoeker meent dat het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer onaanvaardbaar is.

Het medisch advies van 9 juli 2015 waarnaar in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen luidt als volgt:

“NAAM : MD, S. K.-(R.R.: ...)

Mannelijk

nationaliteit: Bangladesh

geboren te Chandpurop (...) 1981

adres: (...) WETTEREN

Graag kom ik terug op uw vraag tot herevaluatie van het medisch dossier voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van een aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging.

Er werd reeds eerder een advies verleend door mijzelf d.d. 13.06.2014 omwille van longtuberculose waarvoor een behandeling werd gestart op 15.04.2014.

Hiervoor maak ik gebruik van de attesten die ons werden bezorgd sinds het vorig advies:

- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 25.06.2015 van de hand van dr. H. K. waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan TBC, maagpijn en hemorroiden. Voor de hemorroiden zou een ingreep gepland zijn, voor de maagpijn krijgt betrokkene pantoprazol.*

Ik weerhoud dat betrokkene medicamenteus werd behandeld voor longtuberculose vanaf 15.04.2014, een dergelijke behandeling duurt normaal 6 maanden en is dus al een tijd achter de rug. Er wordt ook geen melding gemaakt van nog enige aan de gang zijnde behandeling hiervoor, waardoor kan besloten worden dat aan deze aandoening definitief verholpen is. De aangehaalde maagpijn betreft een banale klacht en geen diagnose waarbij er geen noodzaak is om dit medicamenteus aan te pakken. Eveneens banaal zijn de hemorroiden waarvoor toch al een ingreep gepland is.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Conclusie:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt dat de longtuberculose niet langer een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is omdat behandeling niet langer nodig is.

Bijgevolg stel ik vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.”

Verzoeker geeft een beperkte lezing van het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer waar hij zich verwondert over het feit dat de ambtenaar-geneesheer tot de conclusie komt dat de behandeling al een tijd achter de rug is. De ambtenaar-geneesheer zet wel degelijk uiteen op basis waarvan hij tot dat besluit komt. Meer bepaald verduidelijkt hij onder verwijzing naar de medicamenteuze behandeling vanaf 15 april 2014 dat dergelijke behandeling normaal 6 maanden duurt en dat ook geen melding wordt gemaakt van “nog enige aan de gang zijnde behandeling hiervoor”.

Ook al begrenst het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer, die als enige bevoegd is voor de beoordeling van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, toch kan de ambtenaar-geneesheer *in casu* niet worden verweten niet afdoende te hebben gemotiveerd om de vaststelling te maken dat de behandeling reeds achter de rug is.

Tevens dient te worden opgemerkt dat in het standaard medisch getuigschrift van 7 mei 2014 gevoegd bij de aanvraag van 15 mei 2014 op basis waarvan het tijdelijk verblijf werd toegekend, een behandelingsduur van 6 maanden werd vermeld.

Hoe dan ook dient in dit kader te worden benadrukt dat wanneer een ambtenaar-geneesheer een medische analyse doorvoert, hij ook vermog uit te gaan van zijn eigen professionele ervaring en kennis en hij niet steeds elke vaststelling die hij in een individueel geval doet of elke conclusie die hij trekt

nader dient toe te lichten of dient te verantwoorden door te verwijzen naar studies die in de medische sector algemeen aanvaard zijn.

Verzoeker verwijst ook meermaals naar het gevoegde medisch attest waarin wordt verwezen naar de ziekte tuberculose en waarin wordt geoordeeld dat de maagpijn en de hemorroïden banaal zijn. De Raad herinnert eraan dat het de ambtenaar-geneesheer vrijstaat niet akkoord te gaan met de behandelende arts, aangezien er anders over oordelen zou inhouden dat er geen beoordeling door de ambtenaar-geneesheer meer zou moeten gebeuren. De taak van een behandelende arts en die van een controlearts bij de Dienst Vreemdelingenzaken is fundamenteel verschillend. Waar de behandelende arts de taak heeft verzoeker naar behoren te verzorgen en *in casu* vanuit dit oogpunt levenslang medicatie nodig acht, is het de taak van de ambtenaar-geneesheer om na te gaan of verzoeker enerzijds door zijn aandoening een reëel risico loopt voor zijn leven of fysieke integriteit in de *supra* toegelichte acute, kritische of zeer vergevorderde zin of anderzijds door stopzetting van de behandeling een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling loopt.

Verzoeker haalt verder aan dat werd geoordeeld zonder dat hij aan een onderzoek werd onderworpen. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet wel in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het betreft hier evenwel een mogelijkheid, en geen verplichting. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij van mening is dat hij ook zonder dergelijk eigen onderzoek of zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven.

Naar de mening van verzoeker wordt het gelijkheidsbeginsel geschonden door geen bijkomende informatie op te vragen aangaande de aandoeningen van verzoeker en krijgt men in andere dossiers het verzoek om bijkomende stukken te voegen. Dit zou eveneens van een onzorgvuldigheid getuigen en van een gebrek aan motivering. De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker de kans had om alle toelichtingen die hij nuttig achtte te verstrekken in zijn aanvraag tot verlenging en dat hij in de mogelijkheid was om deze aanvraag met alle nodige stukken te onderbouwen. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken of te actualiseren. Verder dient te worden gesteld dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door een persoon gevraagd voordeel te verlenen niet zijn onderworpen aan tegenspraak (RvS 17 september 2001, nr. 98.879; RvS 15 juli 2008, nr. 185.402; *cf.* ook I. OPDEBEEK, Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247), zodat de uiteenzetting van verzoeker, wat dit onderdeel van het middel betreft, niet dienstig is. Verzoeker zet overigens geenszins *in concreto* uiteen welke informatie hij zou hebben meegedeeld indien hem om inlichtingen zou zijn gevraagd en die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, laat staan dat hij stavingstukken bijbrengt van de informatie die hij zou hebben aangeleverd. Bijgevolg beperkt verzoeker zich tot een louter theoretisch betoog en maakt dan ook niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou zijn geschonden. Evenmin toont verzoeker aan zich in een volstrekt gelijkaardige situatie te bevinden zoals die waarnaar hij verwijst. Het feit dat in bepaalde dossiers om bijkomende informatie zou worden gevraagd, volstaat uiteraard niet om tot een schending van het gelijkheidsbeginsel te besluiten, gelet op het feit dat elke aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel wordt beoordeeld. Er moet voorts opgemerkt worden dat een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het gelijkheidsbeginsel slechts kan aanvaard worden indien met feitelijke en concrete gegevens aangetoond wordt dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878). Verzoeker laat evenwel na dit te doen.

Waar verzoeker eveneens met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten van oordeel is dat hij voorafgaandelijk diende te worden gehoord, dringt dezelfde vaststelling zich op als hoger uiteengezet. Meer bepaald slaagt verzoeker er geenszins in *in concreto* uiteen te zetten welke informatie hij zou hebben meegedeeld indien hem om inlichtingen zou zijn gevraagd en die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, laat staan dat hij stavingstukken bijbrengt van de informatie die hij zou hebben aangeleverd. Bijgevolg beperkt verzoeker zich tot een louter theoretisch betoog en maakt verzoeker met betrekking tot de tweede bestreden beslissing evenmin aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou zijn geschonden.

Verzoeker betoogt nog zeer summier dat de bestreden beslissing geen enkele afweging maakt met betrekking tot de gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt voor zijn fysieke integriteit. Eveneens voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij meent dat werd nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken, dat zonder grondig onderzoek een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd en hij verwijst naar zijn aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker hekelt dat geen onderzoek is verricht naar de mogelijkheid tot behandeling in Bangladesh, wijst de Raad erop dat de ambtenaar-geneesheer in het medisch advies uitdrukkelijk stelt dat hij van oordeel is dat een behandeling niet langer nodig is. Gelet op deze vaststelling is een onderzoek inzake de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van bepaalde medische zorgen in het land van herkomst van deze vreemdeling niet zinvol. In deze situatie kan de vaststelling dat een behandeling van deze aandoening voor betrokkene in het land van herkomst niet beschikbaar of toegankelijk is immers niet leiden tot de vaststelling dat betrokkene een reëel risico loopt om ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling voor de aandoening die werd vastgesteld in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen.

In het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, moet verder worden gesteld dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling voor een vreemdeling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

De Raad herinnert er nog aan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Verzoeker verliest uit het oog dat in het betreden bevel wordt verwezen naar de weigering van de aanvraag van 26 juni 2015 tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit deze weigering, die de eerste bestreden beslissing betreft en derhalve op dezelfde dag ter kennis werd gebracht aan verzoeker, en het daarmee gepaard gaande medisch advies blijkt dat verzoeker niet langer lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het herkomstland omdat behandeling niet langer nodig is. Zoals hoger vastgesteld, kan verzoeker de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer niet aan het wankelen brengen. Hierin slaagt hij evenmin met zijn algemeen betoog ten aanzien van het bestreden bevel. Wat de aangehaalde rechtspraak betreft, wijst de Raad erop dat arresten van de Raad in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen en dat verzoeker niet aantoonde zich in dezelfde concrete omstandigheden te bevinden. Verzoeker verliest uit het oog dat het hem toekomt om aan te tonen dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling na een terugkeer naar zijn herkomstland. Door algemene beweringen te uiten, onder meer dat zijn fysieke integriteit in gevaar is en dat zijn veiligheid dient gegarandeerd te worden, voldoet verzoeker hieraan niet. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin kan hij worden gevolgd waar verzoeker in dit kader verwijst naar het rechtszekerheidsbeginsel. Verzoeker slaagt er niet in *in concreto* aan te tonen dat dit beginsel *in casu* geschonden zou zijn.

Door aan te geven het niet eens te zijn met de motieven, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen het foutief of kennelijk onredelijk is om op grond van voormelde vaststellingen te oordelen dat de

behandeling niet langer nodig is. Een verzoekende partij kan, om het ontbreken van draagkracht van de motieven van een beslissing aan te tonen, niet volstaan met het louter ontkennen van de feitelijke elementen waarop de beoordeling door het bestuur berust. Waar verzoeker meent dat de redenering wel héél kort door de bocht is, sprake is van willekeur en dat uit het advies zou blijken dat deze genomen is om een negatieve beslissing te bekomen, kan hij dan ook niet worden gevolgd. De ambtenaar-geneesheer is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. Verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissingen is gekomen, noch wordt aangetoond dat niet het volledige onderzoek voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd gevoerd, zoals verzoeker voorhoudt. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Tot slot, waar verzoeker *in fine* van zijn verzoekschrift van oordeel is dat het bevel een gevolg is van de geweigerde aanvraag en dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd, uiteraard het daaruit volgend bevel dient vernietigd te worden, wijst de Raad erop dat uit het hogerstaande blijkt dat verzoeker geen gegrond middel heeft aangevoerd ten aanzien van de eerste bestreden beslissing zodat verzoeker zijn betoog niet dienstig is. Voor zover als nodig herhaalt de Raad dat zijn arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN